

DOMSTOLENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 6 januari 2004 *

I mål C-104/89 DEP,

J.M. Mulder m.fl., Nederländerna, företrädda av E.H. Pijnacker Hordijk,
advocaat,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av A.-M. Colaert, i egenskap av ombud,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. van Rijn, i egenskap av
ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående fastställandet av de ersättningsgilla rättegångskostnaderna till följd av
domstolens dom av den 27 januari 2000 i de förenade målen C-104/89 och
C-37/90, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen (REG 2000, s. I-203),

* Rättegångsspråk: nederländska.

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna D.A.O. Edward och N. Colneric (referent),

generaladvokat: A. Tizzano,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Beslut

Bakgrunden till tvisten och parternas yrkanden

- 1 Genom mellandom av den 19 maj 1992 i de förenade målen Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen (REG 1992, s. I-3061; svensk specialutgåva, volym 12, s. I-55) (nedan kallad mellandomen) som meddelats i de förenade målen C-104/89, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen (nedan kallat målet Mulder II), och i mål C-37/90, Heinemann mot rådet och kommissionen, förpliktade domstolen Europeiska gemenskapen att utge ersättning till Mulder,

Brinkhoff, Muskens och Twijnstra, vilka är sökande i det förevarande målet. Ersättningen avsåg den skada som uppkommit genom tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk- och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 52), med de tillägg som gjorts genom kommissionens förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 (EGT L 132, s. 11), i den mån det i dessa förordningar inte föreskrevs någon tilldelning av en representativ referenskvantitet till de producenter som, på grund av ett åtagande i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkbesättningar (EGT L 131, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 8, s. 215), inte levererade någon mjölk under det referensår som den berörda medlemsstaten hade valt.

- 2 I mellandomen slog domstolen även fast att ränta skulle utgå på skadeståndsbeloppen — en årlig ränta på 8 procent i målet Mulder II — räknat från avkunnandedatumet för den ifrågavarande domen. I övrigt avslogs yrkandena.
- 3 Då de förhandlingar som parterna förde efter mellandomen för att i enlighet med punkt 4 i domslutet enas om vilka skadeståndsbelopp som skulle utbetalas inte hade gett något resultat inom den utsatta tiden, det vill säga tolv månader efter avgörandets avkunnande, inkom sökandena i målet Mulder II till domstolen med sina beloppsmässiga yrkanden den 19 juni 1993. Rådets och kommissionens yrkanden, som var desamma i de två mål som nämns ovan i punkt 1 i förevarande beslut, ingavs den 3 november respektive den 29 oktober 1993.
- 4 Genom skrivelse av den 20 juni 1994 ställde domstolen ett antal frågor till parterna. Sökandena i målet Mulder II ingav sina svar till domstolens kansli den 2 september 1994.

- 5 Den 20 maj 1996 hördes parterna av domstolen. Då vissa omständigheter även efter förhöret förblev oklara förordnade domstolen genom beslut av den 12 juli 1996 om sakkunnigutlåtande. Utlåtandet ingavs till domstolens kansli den 27 februari 1997. På uppmaning av domstolen yttrade sökandena sig beträffande utlåtandet genom inläga av den 4 juni 1997.
- 6 I domen av den 27 januari 2000 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. I-203) (nedan kallad den slutliga domen), fastställde domstolen de skadeståndsbelopp som skulle utges till sökandena. Det belopp som beviljades var och en av sökandena skulle uppräknas med en årlig ränta på 1,85 procent från och med ett visst datum fram till dagen för mellandomen. Från och med det sistnämnda datumet skulle beloppet uppräknas med en årlig dröjsmålsränta på 8 procent till dess att beloppet utbetalades. Domstolen ogillade yrkandena i övrigt. Vidare förpliktade den rådet och kommissionen att bära sina egna rättegångskostnader och solidariskt ersätta 90 procent av sökandenas rättegångskostnader, bortsett från kostnaden för det sakkunnigutlåtande som domstolen förordnat om.
- 7 Efter att under år 2000 ha tillsänt kommissionen en allmän kostnadsförteckning med bilagor ingav sökandena till kommissionen och rådet en detaljerad förklaring till dessa kostnader genom skrivelse av den 23 mars 2001. Den motsvarade ungefär den advokatkostnads- och utgiftsrapport som sökandena upprättat. Rådet och kommissionen lämnade ett utförligt svar genom skrivelse av den 18 mars 2002, och erbjöd sökandena ett belopp på 124 437,29 euro i kostnadsersättning.
- 8 Då ingen överenskommelse hade kunnat nås avseende de belopp som rådet och kommissionen hade föreslagit begärde sökandena genom ansökan som ingavs den 14 maj 2002 i enlighet med artikel 74.1 i rättegångsreglerna att domstolen skulle

- fastställa de nominella rättegångskostnader som rådet och kommissionen är skyldiga att utge till 373 304,90 euro (det vill säga 90 procent av 408 591,90 euro) eller till ett belopp som domstolen beslutar,

- fastställa den faktor för inflationskompensering som skall tillämpas, och

- förplikta rådet och kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande förfarande, samt att fastställa till vilket belopp dessa uppgår.

9 Rådet och kommissionen har i det gemensamma svaromål som inkom till domstolens kansli den 11 juli 2002 anfört att de ersättningsgilla kostnaderna skall bestämmas till ett belopp av 124 437,29 euro, det vill säga 90 000 euro i advokatkostnader och 34 437,29 euro för kostnader för andra rådgivare än advokaterna (nedan kallade de externa rådgivarna).

Prövning i sak

Parternas argument

...

Domstolens bedömning

41 Inledningsvis erinrar domstolen om att den, inom ramen för artikel 74 i rättegångsreglerna, inte är behörig att fastställa de arvoden som parterna är

skyldiga sina egna advokater utan endast att bestämma det arvodesbelopp som kan utkrävas av den part som har förpliktats att ersätta rättegångskostnaderna (se bland annat dom av den 30 november 1994 i mål C-294/90 DEP, British Aerospace mot kommissionen, REG 1994, s. I-5423, punkt 10).

- 42 Enligt artikel 73 b i rättegångsreglerna skall ”nödvändiga kostnader som parterna haft med anledning av förfarandet, särskilt utgifter för resor och uppehålle samt arvode för ombud, rådgivare eller advokat” anses som ersättningsgilla kostnader.
- 43 Det framgår av fast rättspraxis att de ersättningsgilla kostnaderna är begränsade dels till de kostnader som uppkommit med anledning av förfarandet i domstolen, dels till de kostnader som har varit nödvändiga för förfarandet (se beslut av den 9 november 1995 i mål C-89/85 DEP, Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 14, och beslut i det ovannämnda målet British Aerospace mot kommissionen, punkt 11).

Advokatarvoden

- 44 Vid beräkningen av dessa arvoden skall det omedelbart bortses från vissa perioder.
- 45 Det framgår likaså av domstolens fasta rättspraxis att ordet ”förfarande” i artikel 73 b i rättegångsreglerna endast syftar på förfarandet i domstolen, det vill

säga domstolsfasen, och inte den föregående fasen (se beslut av den 15 mars 1994 i mål C-107/91 DEP, ENU mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 21, och beslutet i det ovannämnda målet British Aerospace mot kommissionen, punkt 12).

...

47 Det skall också bortses från sådana advokatarvoden som är hänförliga till perioder då ingen inlaga ingavs, eftersom dessa arvoden inte skall anses ha varit nödvändiga för förfarandet. ...

48 Sådana advokatarvoden som är hänförliga till förhandlingar som förts i syfte att nå en förlikning utanför domstolen och till tiden efter det muntliga förfarandet vid domstolen kan inte heller kvalificeras som kostnader som varit nödvändiga med anledning av förfarandet (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 16 december 1999 i mål C-137/92 P-DEP, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 19).

49 Däremot skall de arvoden som är hänförliga till de förhandlingar som parterna har fört för att komma överens om vilket belopp skadestånden skall uppgå till, eftersom domstolen själv uttryckligen har uppmanat parterna, i domslutet i en mellandom, att inom en viss tidsfrist efter domens avkunnande inkomma med uppgift om de belopp som skall utbetalas. När domstolen av processekonomiska skäl inte själv fastställer de belopp som skall betalas, utan uppmanar parterna att nå en överenskommelse, skulle den vinnande parten förfördelas om ingen ersättning skulle utgå för de kostnader som dessa förhandlingar gett upphov till. Således skall de arvoden som är hänförliga till de förhandlingar som förts i syfte

att nå en överenskommelse om de skadeståndsbelopp som skall betalas till sökandena, kvalificeras som kostnader som varit nödvändiga med anledning av förfarandet.

- 50 Däremot är de kostnader som rådgivaren har redovisat, för att undersöka generaladvokatens förslag till avgörande i syfte att eventuellt ta ställning till detta, hänförliga till tiden efter det muntliga förfarandet vilket avslutades efter det att förslaget till avgörande lagts fram den 10 december 1998. Sådana kostnader kan inte ersättas. Vid beräkningen av de ersättningsgilla kostnaderna skall det således bortses från tiden efter detta datum.
- 51 I den mån som kostnadsräkningarna kan tas i beaktande erinrar domstolen om att gemenskapsrätten inte innehåller några bestämmelser om taxa eller om nödvändig arbetstid. Domstolen skall därför fritt bedöma uppgifterna i målet, med hänsyn till tvistens innehåll och art, dess betydelse ur gemenskapsrättslig synvinkel, målets svårigheter, den mängd arbete som rättegången har kunnat förorsaka ombud eller rådgivare och de ekonomiska intressen som tvisten representerat för parterna (se beslut av den 28 juni 2002 i mål C-320/96 P-DEP, Métropole télévision, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 21, beslutet i det ovannämnda målet British Aerospace mot kommissionen, punkt 13, beslut av den 30 november 1994 i mål C-222/92 DEP, SFEI m.fl. mot kommissionen, REG 1994, s. I-5431, punkt 14, av den 4 februari 1993 i mål C-191/86 DEP, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 8, och av den 26 november 1985 i mål 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek mot kommissionen, REG 1985, s. 3727, punkt 3).
- 52 Det ersättningsgilla beloppets storlek skall bedömas utifrån dessa kriterier.

- 53 Vad beträffar innehållet i, arten hos och betydelsen av målet Mulder II ur gemenskapsrättslig synvinkel påpekar domstolen att, såsom rådet och kommissionen har medgett, detta mål är av intresse för fler än parterna själva. De ovannämnda institutionerna har sålunda medgett att det rör sig om ett pilotmål.
- 54 Vad gäller det förfarande som ledde fram till mellandomen utmärkte sig talan inte på något särskilt sätt. Däremot karaktäriserades förfarandet för att fastställa de skadeståndsbelopp som skulle utbetalas till sökandena av att det var komplicerat. Förutom att det blev nödvändigt att göra en grundlig undersökning av både de fyra parternas komplicerade ekonomiska ställning och av utvecklingen av de statistiska uppgifterna rörande mjölkproduktionen mellan åren 1984 och 1989, uppstod nämligen nya och viktiga rättsliga frågor avseende de principer som styr beräkningen av ersättningen för den skada som uppkommit för SLOM-produktörer såsom sökandena, och i synnerhet sättet att beräkna deras uteblivna vinst.
- 55 Domstolen skall även bedöma de ekonomiska intressen som tvisten representerat för parterna. För sökandena handlade det om att erhålla ersättning för en avsevärd skada som bestod av förlusten av inkomster under en fyraårsperiod till följd av att de inte kunde producera någon mjölk under denna period. Rådet och kommissionen måste ha insett att detta mål skulle få konsekvenser vad gäller ersättningsbeloppen för liknande mål som ännu inte avgjorts.
- 56 När det gäller målets svårigheter och den mängd arbete som rättegången har kunnat förorsaka sökandenas rådgivare framhåller domstolen att målet Mulder II varit väldigt komplicerat vad beträffar uppskattningen av den ersättningsgilla skadan. Det var nödvändigt att fastställa kriterier för att beräkna de olika delarna av den uteblivna vinsten, i enlighet med vad som fastställts i mellandomen, och närmare bestämt de delar på grundval av vilka beräkningen av de hypotetiska

inkomsterna skulle ske. Beträffande dessa inkomster blev det i målet nödvändigt att i stor utsträckning ta hjälp av statistiska genomsnittsuppgifter, som blev föremål för många tvistigheter beträffande urval och innehåll. Domstolen tvingades bland annat på grund av de beräkningar som grundades på hypotetiska uppgifter hämtade från statistiska källor att besluta om att inhämta sakkunnigutlåtande.

- 57 Inhämtandet av sakkunnigutlåtande gav i sig upphov till arbete för sökandenas rådgivare. Dessutom ledde institutionernas erbjudande om att utge ersättning till sökandena med stöd av [rådets] förordning [EEG] nr 2187/93 [av den 22 juli 1993 om erbjudande om ersättning till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter, vilka tillfälligt hindrats att bedriva verksamhet (EGT L 196, s. 6)] till ytterligare arbete för dessa rådgivare.
- 58 Även den omständigheten att sökandena tvingades rikta sin talan mot både rådet och kommissionen, som skötte sitt försvar var för sig, ledde till detta resultat.
- 59 Det är troligt att arbetsbördan ökade betydligt till följd av att fyra förfaranden behövde drivas parallellt. Förvisso var de juridiska problem som skulle lösas i grunden desamma i de fyra förfarandena, men hänsyn måste tas till den arbetsbörda som det innebar att göra individuella beräkningar av den uppkomna skadan och som inte endast hänförde sig till tiden efter mellandomen, utan även gällde tiden som föregick denna.
- 60 Med tanke på att talan i sak hade lett fram till mellandomen står det dock klart att sökandenas rådgivare hade god kännedom om problematiken i tvisten eftersom de redan hade deltagit i det ovannämnda målet Mulder. Rådgivarnas såväl skriftliga som muntliga yttranden under det förfarande som syftade till att fastställa vilka skadeståndsbelopp som skulle utbetalas byggde till stor del på det arbete som utförts av LEI och GIBO.

- 61 De kostnadsräkningar som kan beaktas avser arvode till två advokater, nämligen Pijnacker Hordijk och Bronkhorst. ...
- 62 Trots att ersättning i princip endast kan utgå för arvodet till ett enda ombud, en rådgivare eller en advokat, är det möjligt, beroende på de egenskaper som kännetecknar ett visst mål, i första hand målets komplexitet, att arvoden till flera advokater kan anses omfattas av begreppet "nödvändiga kostnader" i den mening som avses i artikel 73 b i rättegångsreglerna (se bland annat besluten i de ovannämnda målen ENU mot kommissionen, punkt 22, och Hüls mot kommissionen, punkt 26).
- 63 Detta gäller i princip i förevarande fall. Endast det antal arbetstimmar som framstår som objektivt nödvändiga med anledning av förfarandet i domstolen skall emellertid beaktas.
- 64 Således skall de advokatkostnader som uppkommit för att samordna den ifrågavarande talan med en annan talan som en sökande har väckt i ett förenat mål inte anses vara ersättningsgilla. Om samordnandet inte har begärts av domstolen kan sådana kostnader inte kvalificeras som kostnader som parterna har haft med anledning av förfarandet (se besluten i de ovannämnda målen Métropole télévision, punkt 29, och Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen, punkt 16). Således skall detta samordningsarbete inte beaktas vid uppskattningen av det antal arbetstimmar som varit objektivt nödvändiga med anledning av förfarandet.
- 65 Dessutom kan en sådan uppskattning endast avse arbetstimmar som är tydligt hänförliga till målet Mulder II.

...

- 69 Under dessa omständigheter fastställer domstolen, med beaktande av totalt ... arbetstimmar spridda över olika perioder med timtaxor som har genomgått flera ändringar under denna tid, advokatarvodena till ett belopp av 130 000 euro.

Advokaternas utgifter

- 70 När det gäller kontorskostnader godtar domstolen påståendet att ett schablonbelopp på fem procent av de arvoden som fastställs i punkten ovan inte överstiger vad som har varit nödvändigt för att genomföra förfarandet i domstolen. Således skall ett belopp om 6 500 euro beaktas som kontorskostnader.
- 71 Sökandena har även nämnt vissa kostnader för resor och uppehälle. Det framgår dock inte av ansökan om fastställande av rättegångskostnader vilka kostnader som var hänförliga till respektive resa.

...

- 73 Mot bakgrund av målets komplexa karaktär skall kostnaderna för dessa resor, bortsett från den som skedde under det första kvartalet år 1997, betraktas som nödvändiga kostnader med anledning av förfarandet, trots att två advokater förflyttade sig i samband med dessa förhandlingstillfällen för att kunna delta i hela förhandlingen.

- 74 Däremot kan kostnaderna för de sakkunnigas resor och uppehålle (första kvartalet år 1997) inte beaktas, eftersom samarbetet med de sakkunniga inte skedde på det sätt som föreskrevs i beslutet av den 12 juli 1996 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen (ej publicerat i rättsfallssamlingen), i vilket domstolen beslutade om inhämtande av sakkunnigutlåtande. Sålunda har parterna enligt punkt IV i beslutet endast rätt att be domstolen att överlämna handlingar eller delar av handlingar och tillhörande bilagor till de sakkunniga.
- 75 Visserligen beslutade andra avdelningen vid sitt administrativa sammanträde den 13 november 1996 att tillåta de sakkunniga att samråda med parterna. Något personligt möte i Luxemburg inom ramen för detta samråd har dock varken begärts av de sakkunniga eller åsyftats av domstolen, och mötet var heller inte nödvändigt. Domstolen erinrar i detta hänseende om att den sakkunnige enligt artikel 49.2 i rättegångsreglerna skall stå under överinseende av referenten under den tid då uppdraget fortlöper. Genom beslutet i det ovannämnda målet Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen bestämdes att parterna skulle kommunicera med den sakkunnige via domstolen. Det tillstånd som beviljades vid det administrativa sammanträdet den 13 november 1996 var ett svar på en begäran som den sakkunnige framställt genom skrivelse av den 31 oktober 1996 om att "få samråda med parterna för att erhålla preciseringar avseende källorna till de siffror som har anförts under förfarandet". Domstolen preciserar slutligen att den i sitt beslut av den 13 november 1996 hade förbjudit de sakkunniga att överlämna ett förslag till utlåtande till parterna, med hänsyn till att det framgår av artikel 49.5 i rättegångsreglerna att ett sakkunnigutlåtande först efter att det har ingivits till domstolen skall bli föremål för diskussion, och då i närvaro av domstolen. I förevarande fall ägde denna diskussion rum i samband med förhandlingen den 28 maj 1998.
- 76 Eftersom domstolen saknar exakta uppgifter om kostnader för resor och uppehålle skall dessa kostnader på ett schablonmässigt sätt fastställas till 1 000 euro.

77 Domstolen skall således beakta advokaternas utgifter till ett belopp av 7 500 euro.

Kostnader för externa rådgivare

78 När det gäller kostnaderna för externa rådgivare, det vill säga LEI och GIBO, framgår det av handlingarna i målet att deras insatser har varit nödvändiga för att med exakthet kunna genomföra de olika beräkningar av begärda skadestånd som anges i sökandenas inlagor. Bilagorna till sökandenas inlagor i målet Mulder II visar huvudsakligen att LEI har tillhandahållit de statistiska uppgifterna, medan GIBO har genomfört de detaljerade beräkningarna av den skada om varje sökande påstår sig ha lidit. Kostnaderna för dessa två organisationers insatser utgör således ”nödvändiga kostnader” i den mening som avses i artikel 73 b i rättegångsreglerna, i den mån de är direkt kopplade till de olika inlagor som sökandena har inkommit med.

79 Enligt sökandena uppgår kostnaderna för de externa rådgivarna till 59 541 euro. Emellertid kan tre av fakturorna inte på ett tillräckligt tydligt sätt knytas till sökandenas inlagor i målet Mulder II.

...

82 Härav framgår att kostnader för externa rådgivare skall beaktas till ett belopp av 52 638,55 euro.

Kostnader för stiftelsen SLOM

- 83 Domstolen kan inte beakta att sökandena betalat en del av stiftelsen SLOM:s kostnader, eftersom stiftelsen var advokaten Pijnacker Hordijks uppdragsgivare och agerade i sökandenas namn, och med hänsyn till att sökandena inte själva tillställts kostnads- och utgiftsräkningarna. Det bistånd som denna stiftelse har lämnat advokaten Pijnacker Hordijk är således att likställa med det bistånd som en sökande lämnar sin rådgivare.

Kostnader som rådet och kommissionen skall bära

- 84 I enlighet med domslutet i den slutliga domen skall rådet och kommissionen bära 90 procent av sökandenas kostnader, med undantag för kostnaderna för det sakkunnigutlåtande som domstolen beslutat att inhämta.

- 85 Det framgår av det ovan anförda att institutionerna skall bära 90 procent av en summa på 190 138,55 euro (130 000 euro + 7 500 euro + 52 638,55 euro), det vill säga ett belopp på 171 124,65 euro.

Begäran om inflationskompensering

- 86 Begäran om en kompensering för inflationen för den period som föregick den slutliga domen skall uppfattas som en begäran om en kompensationsränta. Den skall således avslås. Härvid konstaterar domstolen att det framgår av domstolens fasta rättspraxis att en begäran om en sådan dröjsmålsränta som börjar löpa före tidpunkten för det beslut genom vilket kostnadsbeloppet fastställts skall avslås (beslut i det ovannämnda målet ENU mot kommissionen, punkt 26, och av den 6 november 1996 i mål C-220/91 P-DEP, Preussag mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 11). Stödet för sökandenas rätt till ersättning för sina kostnader finns nämligen i det beslut där dessa kostnader fastställs (beslut av den 18 april 1975 i mål 6/72, Europemballage och Continental Can mot kommissionen, REG 1975, s. 495, punkt 5). Denna motivering avseende dröjsmålsräntor gäller även kompensationsräntor. Dessutom syftar förfarandet för att fastställa rättegångskostnader inte till att gottgöra någon skada, utan syftet härmed är att fastställa de ersättningsgilla kostnaderna. Syftet med kompensationsräntor är däremot att inom ramen för en skadeståndstalan gottgöra förluster som har orsakats av den monetära erosionen.

Kostnaderna i förevarande förfarande

- 87 I artikel 69.1 i rättegångsreglerna anges att beslut om kostnader skall meddelas i den slutliga domen eller i det beslut genom vilket förfarandet avslutas. Artikel 74 i rättegångsreglerna innehåller dock inte någon sådan bestämmelse. Skälet till detta är att domstolen, vid fastställandet av de ersättningsgilla kostnaderna, beaktar samtliga omständigheter som har förevarit i målet fram till dess att beslutet om fastställande av kostnader avkunnas. Något separat beslut om de kostnader som har uppkommit med anledning av förevarande förfarande skall därmed inte fattas (se besluten i de ovannämnda målen Europemballage och Continental Can mot kommissionen, punkt 5, ENU mot kommissionen, punkt 26, och Métropole télévision, punkt 33).

- 88 Mot bakgrund av resultatet av detta förfarande skall det ersättningsgilla kostnadsbeloppet inte ökas med ett belopp som avser förevarande förfarande om fastställelse av rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta Mulder, Brinkhoff, Muskens och Twijnstra för rättegångskostnader till ett sammanlagt belopp av 171 124,65 euro.

Luxemburg den 6 januari 2004.

R. Grass

Justitiesekreterare

A. Rosas

Ordförande på tredje avdelningen